

Buvo alpus vėlyvo birželio vakaras. Juodai apsitaisiusi žmogysta mikliai kūrė per tamsą, bemaž be garso mindama siaurą takelį, grakščiai nardydama tarp tankiai augančių medžių ir krūmų. Tarytum šešėlis, tyliai sklendžias pro lapus.

Aukštai virš medžių matėsi tik plonas nakties dangaus ruoželis, nuo miesto sklindantis šviesos smogas skandino atžalyną tamsiuose šešėliuose. Smulki, į šešėlį panaši figūrėlė pribėgo proretmę dešinėje ir staigiai sustojo — sunkiai alsuodama, besidaužančia širdimi, bet pasirengusi tęsti žygį.

Pomiškį nutvieskė mėlynai baltos šviesos blyksniai: traukinyje, devynioliktą trisdešimt devynios išvykusiame į Londono tilto stotelę, buvo išjungtas dyzelinio kuro padavimas ir metalinės jo rankos pakilo prie elektros linijų. Šešėlis susigūžė, kol pro šalį dundėjo apšviesti tušti vagonai. Po dar dviejų blyksnių traukinys dingo, panardindamas siaurą pamiškės ruoželį į tamsą.

Šešėlis vėl pasileido bėgti, be garso leisdamasis nuo bėgių pamažėle kryptančiu taku. Kairiau medžiai ėmė retėti, pro juos prasišvietė sujungtų namų eilė. Pro akis slydo galiniai kėmai: tvarkingi tamsūs sklypeliai su lauko baldais, įrankių pašiūrėmis, sūpynėmis — viskas sustingę vakaro tvankoje.

Priešais išdygo Viktorijos laikų stiliaus namas, šviesių plytų triaukštis, panašus į kitus ilgoje namų eilėje, bet savininkas buvo praplėtęs jį dideliu stikliniu priestatu, kuris dabar kyšo-

jo iš galo. Vos įžiūrimas šešėlis apie šeimininką žinojo viską: namo planą, savininko darbo grafiką. O svarbiausia, buvo įsitikinęs, kad šįvakar vyras laisvalaikį leis vienas.

Šešėlis stabtelėjo prie galinio kiemo. Palei vielinę tvorą, įsirėmusią į taką, augo didžiulis medis. Vienoje vietoje tvoros dalis buvo įsirėžusi į kamieną — atrode taip, tarsi medis didžiule bedante burna būtų apžiojęs rūdijantį stulpą. Tvirtos, lapais apaugusios šakos styrojo į visas puses priešais namo langus, užstodamos geležinkelio bėgius. Šešėlis prieš kelias dienas vieną vakarą čia jau buvo atėjęs — tada rūpestingai prakirpo vielinės tvoros kraštą ir aptaisė skylę. Dabar vielinis tinklas lengvai pasikėlė, šešėlis pritūpė ir įropojo pro plyšį. Žolė po kojomis buvo išdžiūvusi, žemė suskeldėjusi, nes jau kelias savaites nelijo. Žmogysta atsistojo po medžiu ir greitai kirto veją — tik juodulys šmėstelėjo tamsoje.

Ant galinės namo sienos kabėjo oro kondicionierius. Garsus jo dūzgimas užgožė tylų akmenukų gurgždėjimą siaurame takelyje tarp stiklinio priestato ir gretimo namo. Žmogysta priėjo žemai įrengtą pakeliamąjį langą ir šmurkštelėjo po plačia palange. Pro langą srūvanti šviesa metė geltoną kvadratinį atspindį ant kaimynų namo sienos. Atvykėlis užsimaukšlino treningo kapišoną, lėtai atsitiesė ir pažvelgė per plačią palangę.

Vyras, kurį pamatė, buvo įpusėjęs penktą dešimtį, aukštas, gerai sudėtas; jis mūvėjo rusvas kelnes ir vilkėjo baltus marškinius atraitotomis rankovėmis. Šeimininkas sukiojosi po erdvią virtuvę — išsitraukė iš indaujos taurę ir įsipylė raudonojo vyno. Trūktelėjęs gerą gurkšnį, pasipildė taurę. Paskui pakėlė nuo stalo kartoninę dėžutę, ištraukė iš jos pusgaminį ir kamščiatraukiu pradūrė skylutę plastikinės pakuotės dangtelyje.

Žmogystą perliejo neapykantos banga. Apėmė svaigulys,

stebint namuose besisukiojantį vyrą ir žinant, kas netrukus įvyks.

Vyras virtuvėje įjungė mikrobangų krosnelę ir įkišo į ją patiekalą. Krosnelė supypsėjo ir skaitmeninis laikrodis ėmė skaičiuoti laiką.

Šešios minutės.

Vyras dar sykį girkštelėjo vyno ir paliko taurę virtuvėje. Netrukus užsiziėbė šviesa vonios kambaryje, tiesiai virš susigūžusio šešėlio. Vonios kambario langas vos vos prasivėrė, buvo girdėti, kaip, atsukus vandenį, girkžtelėjo dušo galvutė.

Šešėlis kitapus lango smarkiai besidaužančia širdimi kaipmat kibo į darbą — išsitraukė nediduką plokščią atsuktuvą ir atsargiai įkišo tarp lango ir palangės. Užteko šiek tiek paspausti ir užraktas pasidavė. Langas lengvai pakilo į viršų, šešėlis pro tarpą įsmuko vidun. Pagaliau išmušė toji akimirka. Šitiek planuota, tiek baimės ir skausmo metų iškęsta...

Keturios minutės.

Žmogysta, atsidūrusi virtuvėje, greitai ją perėjo, išsitraukė nediduką plastikinį švirktą ir suleido jo turinį į raudonojo vyno taurę, pateliūskavo gėrimą joje ir tyliai pastatė taurę į vietą ant juodo granitinio stalo.

Sekundėlę šešėlis stabtelėjo atidžiai klausydamasis, mėgaudamasis šaltu oru, sklindančiu iš kondicionieriaus. Juodo granito stalviršis spindėjo, nutviekstas virtuvėje degančių lempų.

Trys minutės.

Šešėlis nuskubėjo per virtuvę, praėjo medinius turėklus laiptų apačioje ir už svetainės durų smuko į tamsą. Po minutėlės apsijuosęs rankšluosčiu laiptais nusileido vyras. Mikrobangų krosnelė triskart garsiai supypsėjo, pranešdama, kad baigė savo darbą. Vyras basomis prašlepsėjo pro šalį ir ore pasklido

švarios odos kvapas. Žmogysta išgirdo tarkštelėjimą, iš staliaus traukiant stalo įrankius, po to sugirgždėjo ant medinių grindų atitraukta kėdė: vyras atsisėdo prie stalo pavalgyti.

Žmogysta giliai įkvėpė, išlindo iš šešėlių ir tylutėliai užklopė laiptais.

Stebėti.

Laukti.

Įvykdyti pelnytą bausmę.

2

PO KETURIŲ DIENŲ

Rami pietų Londono gatvė skendėjo tvankioje, drėgnoje tamsoje. Gatvės žibintas apšvietė sujungtų namų eilę, oranžinės šviesos nubrėžtame puslankyje burgzdami daužėsi naktiniai drugiai. Artrito kamuojama Estelė Manro pamažėle šliurino šaligatviu. Prisiartinusi prie gatvės žibinto, ji nužengė į važiuojamąją dalį. Nulipti nuo šaligatvio prireikė tiek pastangų, kad senutė net suvaitojo, bet naktinių drugių ji bijojo labiau nei skausmo artrito raižomuose kelių sąnariuose.

Estelė praslinko tarp dviejų mašinų ir iš tolo aplenkė gatvės žibintą; nuo per dieną saulės įkaitinto asfalto tvoskė šiluma. Jau antrą savaitę laikėsi karštis, dusindamas Londono ir pietryčių Anglijos gyventojus. Kaip ir tūkstančių kitų senukų, Estelės širdis nuo karščio streikavo. Tarsi atsiliepdama į jos mintis tolumoje užkaukė greitosios pagalbos automobilio sirena. Estelė pajuto palengvėjimą, pamačiusi, kad kiti du gatvės žibintai sugedę; ji lėtai ir skausmingai prasispraudė tarp dviejų mašinų ir vėl užlipo ant šaligatvio.

Estelė pasisiūlė pašerti sūnaus katę, kol jis bus išvykęs. Šiaip jau ji nemėgo kačių, o pasisiūlė vien dėl to, kad galėtų pašniukštinti po Gregorio namus ir pažiūrėti, kaip jis laikosi išėjus žmonai — Penė išsivedė ir penkiametį Estelės anūką Piterį.

Senutė pasiekė prašmatnaus namo vartus visai uždususi ir suprakaitavusi. Estelei atrodė, kad sūnaus namas buvo puošniausias visoje gatvėje. Iš už liemenėlės petnešėlės ji išsitraukė didelę nosinę ir nuo veido nusibraukė prakaitą.

Stiklinėse duryse raibuliuojant oranžiniams gatvės žibinto atšvaitams, Estelė rankinėje sužvejojė raktą. Pravėrusi duris senutė pasijuto lyg atsimušusi į dusinančio karščio sieną; ji nenoriai įėjo, peržengusi ant kilimėlio prie durų pažirusius laiškus. Estelė spustelėjo šviesos jungiklį prie durų, bet koridorius vis tiek liko nugrimzdęs tamsoje.

— Ir vėl, kad mane kur skradžiai, — sumurmėjo senutė, už nugaros darydama duris.

Apraibomis surinkusi paštą, ji prisiminė, kad jau trečią kartą, Gregoriui išvažiavus, dingo elektra. Vieną kartą įvyko trumpasis jungimas sugedus akvariumo apšvietimui, o kitą — Penė neišjungė šviesos vonios kambaryje ir sprogo lemputė.

Estelė rankinėje sugraibė mobilųjį telefoną ir išklaipytais pirštais nerangiai įsijungė ekraną. Telefonas blausiai apšvietė apie pusmetrį, išryškindamas šviesų kilimą ir siauras sienas; senutė krūptelėjo, pastebėjusi vaiduoklišką savo atvaizdą didžiuliam veidrodyje kairėje pusėje. Prieblandoje lelijos ant berankovės Estelės palaidinukės atrodė juodos kaip rašalas. Ji nukreipė ekrano švieselę į kilimą ir nušlepsėjo prie svetainės durų, apraibomis ieškodama šviesos jungiklio — norėjo patikrinti, ar koridoriuje neperdegė lemputė. Estelė paspaudinėjo jungiklį, bet šviesa taip ir neišsižiebė.

Pasibaigus budėjimo laikui, telefono ekranas išsijungė, ir senoji moteris vėl paniro į juodutėlę tamsą. Tyloje buvo girdėti tik sunkus Estelės alsavimas. Ji puolė į paniką, mėgindama atrakinti telefono ekraną. Iš pradžių artrito iškraipytais pirštais nespėjo tinkamai suspaudyti mygtukų, bet galiausiai Estelei pavyko, telefonas vėl įsijungė, ir blausios mėlynos spalvos rate išryškėjo svetainė.

Name buvo alpiei tvanku — karštis taip slėgė senutę, kad, rodos, net užgulė ausis. Jautėsi tarsi panirusi po vandeniu. Ore sukosi smulkios dulkelės, muselių debesis tyliai sklandė virš didelio pretenzingo porcelianinio dubens su rudais mediniais kamuoliukais, stovinčio ant kavos stalelio.

— Pamanyk, dingo elektra! — garsiai pasakė senutė. Jos balsas nuaidėjo, atsimušęs į geležinį židinį.

Moteris suirzo, kad puolė į paniką. Turbūt išsijungė elektros srovės jungiklis ir tiek bėdos. Kad pati sau įrodytų, jog nėra ko bijoti, pirmiausia atsigers šalto vandens, o paskui įjungs elektrą. Estelė apsisuko ir ryžtingai nušliurino į virtuvę, rankoje priešais save ištiesusi telefoną.

Blausioje telefono šviesoje virtuvė panėšėjo į tamsų urvą, nusidriekusį į kiemą. Čia Estelė jautėsi nesaugi ir pažeidžiama. Iš tomos atsklido švilpesys ir dundėjimas — už kiemo bėgiais pravažiavo traukinys. Estelė priėjo prie indaujos ir išsitraukė stiklinę. Prakaito lašai graužė akis, senutė ranka persibraukė veidą. Ji prisiartinio prie kriauklės, prisipylė stiklinę ir raukydamasi išgėrė drungno vandens.

Vėl užgeso telefono ekranas, tylą perskrodė trenksmas antrame aukšte. Estelė paleido stiklinę iš rankos. Ši sudužo — ant medinių grindų pažiro šukės. Stovėdama tamsoje spurdančia, smarkiai besidaužančia širdimi senutė įsiklausė ir išgirdo šiu-

renimą. Iš virtuvės įrankių stovo Estelė išsitraukė kočelą ir pasuko laiptų link.

— Kas ten? Turiu pipirinių dujų ir kviečiu pagalbą! — šūktelėjo į tamsą.

Name tvyrojo tyla. Nepakeliamai slėgė karštis. Išgaravo bet koks noras šniukštinti po sūnaus būstą. Estelė tetroško grįžti namo ir, įsitaisius jaukiame, ryškiai apšviestame kambaryje, stebėti įdomiausias Vimblondono teniso turnyro akimirkas.

Staiga kažkas išlėkė iš šešėlių ir nuo laiptų metėsi tiesiai ant senutės. Išsigandusi Estelė atšlijo ir vos neišmetė telefono. Tik vėliau pastebėjo, jog tai katė. Gyvūnelis ėmė trintis senutei į kojas.

— Na ir išgąsdinai, rupūžele! — su palengvėjimu atsiduso Estelė, ir jos tabaluojanti širdis pamažu ėmė rimti. Iš antrojo aukšto dvelktelėjo smarvė. — Tik to man ir trūko. Tu ten priteršei? Juk ir kraiko dėžutę turi, ir specialios duralės tau įtaisytos.

Katė atsainiai pakėlė akis į Estelę. Bent kartą šioji džiaugėsi gyvūnelio draugija.

— Eikš, aš tave pašersiu.

Estelė aprimo, kai katė nusekė iš paskos prie spintelės po laiptais ir nenuvijo jos, besitrinančios į kojas, kol ieškojo elektros dėžutės. Pravėrusi plastikines dureles senutė pastebėjo, kad elektros jungiklis išjungtas. *Keista*. Estelė jį įjungė ir koridoriuje sutvisko šviesa. Tolumoje pyptelėjęs atgijo oro kondicionierius.

Moteris grįžo į virtuvę ir įjungė šviesą. Didžiuliuose languose atsispindėjo patalpa ir ji pati. Katė liuoktelėjo ant stalo ir pašaipiai klausiamu žvilgsniu sekė Estelę, kol ši šlavė šukes. Surinkusi stiklinės duženas, senutė atplėšė kačių ėdalo pakelį,

išspaudė jo į lėkštę ir padėjo ant akmeninių virtuvės grindų. Kondicionierius sparčiai sklaidė karštį. Estelė minutėlę pastovėjo, mėgaudamasi šalto oro bangomis ir žiūrėdama, kaip katė rausvu liežuvėliu pasiskanaudama lyžčioja ir knaibo drebučius.

Smarvė pasijuto dar stipriau: kondicionieriui įtraukus oro iš kambarių, dvokas plūstelėjo į virtuvę. Katė, laižydama drebučių likučius, sutarškino lėkštelę, paskui stryktelėjo stiklinės sienos pusėn ir nėrė pro dureles į lauką.

— Paėsk ir pabėk, o aš sutvarkysiu, — pamėgino sugėdinti ją Estelė.

Senutė pačiuopo pašluostę, seną laikraštį ir ėmė lėtai kopti laiptais; jai maudė kelius. Kuo aukščiau lipo, tuo labiau stiprėjo dvokas ir karštis. Estelė užkopė į antrą aukštą ir nuklibikščiavo akinamai apšviestu koridoriumi. Ji iš eilės patikrino vonios patalpą, svečių kambarį, žvilgtelėjo ir po stalu darbo kabinete — katės „dovanėlės“ nė ženkle.

Priėjus miegamojo duris tvaikas kaip reikiant rietė nosį. Nuo jo Estelei užgniauzė gerklę, moteris net sužiaukčiojo. *Nėra baisesnės smarvės už katės kaką*, pamanė senutė.

Įžengusi į miegamąjį uždegė šviesą. Po kambarį lakstė ir zvimbė musės. Ant grindų nusviestas gulėjo tamsiai mėlynas apklotas, o ant dvigulės lovos paslikas tįsojo nuogas vyras su plastikiniu maišeliu ant galvos ir prie galvūgalio pririštomis rankomis. Jis buvo atsimerkęs, per maišelį matėsi groteskiškai išsprogusios akys. Tik po kurio laiko Estelė suvokė, kas jis toks.

Gregoris.

Jos sūnus.

Tada Estelė pasielgė taip, kaip nebuvo elgusis daugybę metų.

Ėmė klykti.

3

Vyriausioji inspektorė Erika Foster jau seniai dalyvavo tokioje nesmagioje vakarienėje. Tvyrant nejaukiai tylai šeiminkas, Izaokas Strongas, pravėrė indaplovę ir ėmė į ją krauti lėkštes bei stalo įrankius. Tylą trikdė negarsus kampe stovinčio elektrinio ventiliatoriaus burzgimas. Šis prietaisas visai nevėsinno, tik stumdė šilto oro bangas po virtuvę.

— Ačiū, lazanija buvo labai gardi, — padėkojo Erika, kai Izaokas ištiesė ranką paimti jos lėkštę.

— Į bešamelio padažą pyliau pusriebės grietinėlės, — atsakė jis. — Jautėsi?

— Ne.

Izaokas vėl nusigręžė į indaplovę, o Erika nužvelgė virtuvę. Šioji buvo elegantiška, įrengta prancūzišku kaimo stiliumi: baltos, ranka dažytos spintelės, šviesaus medžio stalviršiai ir balta kvadratinė keraminė kriauklė. Erika spėliojo, ar Izaokas, teismo medicinos ekspertas, sąmoningai vengė nerūdijančio plieno interjere. Jos žvilgsnis stabtelėjo ties buvusiu Izaoko vaikinu Stivenu Linliu, sučiauptomis lūpomis sėdinčiu priešais už didelio virtuvinio stalo ir įtariai spygsančiu į ją. Stivenas buvo už juos jaunesnis, gal trisdešimt penkerių. Jis buvo augalotas, dailaus veido, įsikūnijęs Adonis, tik Erikai nepatiko tarpais prasimušanti sukta veido išraiška. Moteris prisivertė nusišypsoti, norėdama išsklaidyti Stiveno įtarumą, gurkstelėjo vyno ir liepė sau ką nors pasakyti. Tyla nejaukiai užsitęsė.

Paprastai vakarieniaujant su Izaoku taip nenutikdavo. Per pastaruosius metus Erika keliskart svečiavosi jo jaukioje prancūziško stiliaus virtuvėje. Jie daug juokėsi ir atskleidė vienas kitam kelias paslaptis: Erika jautė užsimezgsią tvirtą draugystę. Izaokui ji atsivėrė labiau nei bet kam kitam ir išsikalbėjo apie

Marko mirtį, po kurios prabėgo beveik dveji metai. Izaokas, savo ruožtu, papasakojo apie prarastą gyvenimo meilę Stiveną.

Markas tragiškai žuvo atlikdamas pareigą per policijos reidą, o Stivenas sudaužė Izaokui širdį, palikęs jį dėl kito vyro.

Todėl šįvakar Erika taip nustebo, kai atvažiavusi išvydo Stiveną. Tiesą sakant, tai labiau panėšėjo ne į staigmeną...

... o į pasalą.

Nors ir pragyvenusi daugiau nei dvidešimt penkerius metus Didžiojoje Britanijoje, Erika troško, kad vakarienė vyktų gimtojoje Slovakijoje. Ten žmonės rėždavo nesivaržydami.

Kas čia dedasi? Galėjai mane perspėti! Kodėl nepasakei, kad atvažiuos ir tas mulkis, tavo buvusysis? Gal iš proto išsikraustei, kodėl leidai jam sugrižti po to, ką tau iškrėtė?

Įėjusi pro virtuvę ir pamačiusi ant kėdės išsidrėbusį Stiveną, vilkintį šortais ir marškinėliais, Erika iš nuostabos vos neriktelėjo. Tačiau ji sumišo, be to, pagal britų mandagumo taisyklės derėjo vengti nemalonių temų ir apsimesti, kad viskas kaip įprasta.

— Gal kas norėtų kavos? — pasiteiravo Izaokas ir, užvėręs indaplovę, atsigrėžė į Eriką su Stivenu.

Jis buvo aukštas, išvaizdus vyras vešliais tamsiais plaukais, sušukuotais nuo aukštos kaktos. Virš didelių rudų akių buvo plonyčiai antakiai, kuriuos pakėlęs ar suraukęs Izaokas gebėdavo perteikti visą pašaipų ir ironijos gamą. Šįvakar jis atrodė susigėdęs.

Stivenas taurėje pateliūškavo baltąjį vyną, žvilgtelėjo į Eriką, o paskui į Izaoką.

— Jau kavos? Izaokai, dar tik aštunta vakaro, be to, velnio niškai karšta. Atkimšk dar vieną butelį.

— Mielai išgerčiau kavos, ačiū, — padėkojo Erika.

— Jei jau norit kavos, bent įjunk kavavirę, — savo trиграšį

įkišo Stivenas ir pridūrė su savininkiška gaidėle: — Ar Izaokas nesigyre? Nupirkau jam „Nespresso“. Brangi kaip velnias, bet gavau avansą už naujausią knygą.

Erika abejingai nusišiepė ir paėmė kepintą migdolą iš dubenėlio, stovinčio stalo vidury. Tylą trikdė riešuto griekšėjimas tarp dantų. Nejaukios vakarienės metu daugiausia kalbėjo Stivenas, jis išsamiai pasakojo apie savo rašomą detektyvą. Taip pat jis puolė postringauti apie kaltės įrodymus, ir Erikai tai pasirodė keista, nes Izaokas — vienas geriausių teismo medicinos ekspertų visoje šalyje, o ji pati, Londono policijos vyriausioji inspektorė, sėkmingai išnarpliojo ne vieną tikros žmogžudystės bylą.

Izaokas įjungė kavos aparatą, o paskui — radiją. Tylą nutraukė Madonos daina „Like a Prayer“.

— Pagarsink! Man patinka ta senutė, — mestelėjo Stivenas.

— Paklausykime ką nors ramesnio, — pasiūlė Izaokas. Jis sukinėjo rankenėlę, šokinėdamas per radijo stotis, kol spigų Madonos balsą pakeitė širdinga, graudi smuiko melodija.

— O dar *vadina* save gėjumi, — Stivenas užvertė akis.

— Man tik atrodo, kad dabar tiktų ramesnė muzika, Stivi, — pasiteisino Izaokas.

— O Dieve. Mums juk ne po aštuoniasdešimt! Pašėlkim. Erika, ką norėtum veikti? Kaip tu linksminiesi?

Erikai Stivenas atrodė labai prieštaringa asmenybė. Jis rengėsi itin tvarkingai, tarsi sportininkas, baigęs vieną iš prestižinių Šiaurės rytų lygos universitetų, bet jo judesiai buvo itin grakštūs bei švelnūs. Štai dabar Stivenas užsimetė koją ant kojos ir sučiaupė lūpas, laukdamas Erikos atsakymo.

— Gal aš... parūkysiu, — išsisuko Erika ir pasiėmė rankinę.

— Durys viršuje atrakintos, — pasakė Izaokas, žvelgda-

mas į ją atsiprašomu žvilgsniu. Išspaudusi šypseną Erika išėjo iš virtuvės.

Izaokas gyvena blokuotajame name Blekhyto kvartale, šalia Grinvičo parko. Svečių kambaryje antrame aukšte buvo nedidelis balkonėlis. Erika atidarė stiklines duris, išėjo į lauką ir prisidėgė cigaretę. Ji iškvėpė dūmus į tamsų dangų; karštis vakare nė kiek neatlėjo. Nors buvo giedra vasaros naktis, žvaigždės matėsi neryškiai, jas temdė nuo miesto kylantis, prieš Erikos akis nusidriekęs šviesos smogas. Ji žvilgsniu pasekė lazerio spindulį, einantį iš Grinvičo observatorijos, ir užvertė galvą, norėdama pamatyti, kur jis dingsta aukštai tarp žvaigždžių. Erika dar sykį giliai užsitraukė dūmą ir išgirdo galiniame kieme koncertuojančius svirplius, kurių čirpimas maišėsi su automobilių gaudesiu, sklindančiu nuo judrios gatvės už namo.

Ar per griežtai pasmerkė Izaoką už tai, kad jis vėl į savo gyvenimą įsileido Stiveną? Gal tik pavydi, kad vienišius jos draugas — nebe vienišas? Ne, Erika Izaokui linkėjo visa ko geriausio, tuo tarpu Stivenas Linlis — nuodinga asmenybė. Ji liūdnamai svarstė, kad Izaoko gyvenime neužteks vietos ir jai, ir Stivenui.

Erika prisiminė savo ankštą pustūštį butą, kurį prisiversdavo vadinti namais, ir pagalvojo apie vienišas naktis, praleistas lovoje, spoksant į tamsą. Eriką su Marku siejo ne vien santuoka. Jiedu buvo kolegos, abu įsidarbino Mančesterio policijoje dvidešimties su trupučiu. Erika buvo kylanti žvaigždė: labai greitai ją paaukštino ir ji tapo vyriausiąja inspektore, Marko viršininke. Markas ją dėl to tik dar labiau mylėjo.

Maždaug prieš dvejus metus Erika vadovavo policijos reidui prieš narkotikų prekeivius. Reidas baigėsi katastrofiškai — žuvo Markas ir dar keturi kolegos. Nors kartais atrodydavo, kad nebepakels užgriuvusios sielvarto ir kaltės naštos, nuo to laiko

Erika stengėsi atrasti savo vietą pasaulyje be Marko. Pradėti nuo nulio Londone buvo nelengva, bet tik darbas Londono policijos Žmogžudysčių ir sunkių nusikaltimų skyriuje padėjo jai rasti savyje energijos. Vis dėlto perspektyvios žvaigždės reputacija buvo sutepta, Erikos karjera įstrigo. Foster buvo tiesmuka, atsidavusi, puiki policijos pareigūnė, negalinti pakęsti kvailių, tačiau neturėjo laiko gilintis į policijos valdymo aparato subtilybes, dažnai susikirsdavo su aukštesnio rango pareigūnais, todėl įsigijo keletą galingų priešų.

Erika prisidėgė dar vieną cigaretę ir, kai jau buvo beapsprendžianti sukurpti kokį nors pasiteisinimą ir tuoj pat iš-eiti, jai už nugaros prasivėrė stiklinės durys. Izaokas kyštelėjo galvą ir įžengė į balkoną.

— Ir aš neatsisakyčiau, — pasakė jis, uždarė duris ir pris-artino prie Erikos, įsitaisiusios šalia geležinio turėklo.

Ji nusišypsojo ir ištiesė Izaokui cigarečių pakelį. Šis išsi-traukė cigaretę, — jo plaštaka buvo didžiulė, bet elegantiška, — ir palinko prie žiebtuvėlio Erikos rankose.

— Dovanok, šįvakar kaip reikiant susimoviau, — atsiprašė Izaokas ir atsitiesęs išpūtė dūmus.

— Tai tavo gyvenimas, — atsiliepė Erika. — Tačiau galėjai ir perspėti.

— Viskas nutiko labai greitai. Šįryt jis išdygo ant mano slenksčio, mes visą dieną kalbėjomės ir... smulkmenų nepasa-kosiu. Paskui buvo per vėlu atšaukti vakarienę, be to, aš ir ne-norėjau jos atšaukti.

Erika pastebėjo Izaoko veide šmėkščiojantį nerimą.

— Izaokai, neprivalai man aiškintis. Nors, tavimi dėtas, aš viską suversčiau aistrai. Tave užvaldė aistra. Tai daug labiau pateisinama.

— Žinau, kad Stivenas — sudėtinga asmenybė, bet kai lie-

kame dviese, jis būna kitoks. Stivenas pažeidžiamas. Kaip manai, jei viską daryčiau tinkamai, nustatytčiau deramas ribas, ar mums šįkart pavyktų?

— Gal... Jis bent jau nebegalės tavęs dar kartą nužudyti, — ironiškai tarstelėjo Erika.

Viename iš Stiveno romanų buvo pristatytas teismo medicinos ekspertas, be galo panašus į Izaoką, o paskui jam leista žūti gan vaizdingai aprašytoje tarp gėjų išpiplieskusioje smurto scenoje.

— Kalbu rimtai. Ką, tavo nuomone, turėčiau daryti? — paklausė Izaokas, žvelgdamas baimės ir nerimo kupinomis akimis.

Erika atsiduso ir paėmė jį už rankos.

— Tu nenori išgirsti, ką galvoju. Man patinka būti tavo drauge.

— Erika, aš vertinu tavo nuomonę. Būk gera, patark, ką man daryti...

Girgžtelėjo stiklinės balkono durys. Pro jas išlindo basas Stivenas, rankoje jis laikė pilną stiklą viskio su ledukais.

— Patarti jam? Dėl ko? — kandžiai pasiteiravo jis.

Nejaukią tylą nutraukė Erikos rankinės gilumoje supypsėjęs telefonas. Erika išsitraukė mobilųjį ir susiraukusi permetė akimis žinutę.

— Ar viskas gerai? — paklausė Izaokas.

— Aptiktas baltojo vyro lavonas name Laurų gatvėje prie Honoro ažuolyno. Atrodo įtartinau, — atsakė Erika ir pridūrė: — Velniava, aš be automobilio. Atvažiuau taksi.

— Turėsi kviesti teismo medicinos ekspertą. Galėčiau tave nuvežti? — pasisiūlė Izaokas.

— Regis, sakei, kad šįvakar nedirbsi? — pasipiktino Stivenas.

— Stivi, aš visada dirbu, — atsakė Izaokas, nekantraudamas ištrūkti iš namų.

— Gerai, tada važiuokime, — sutiko Erika ir nesusilaikiusi mestelėjo Stiveniui: — Atrodo, kawai iš tavo kavavirės teks palaukti.

4

Erika su Izaoku į Laurų gatvę atvyko po pusvalandžio, seniai pamiršę neįaukią vakarienę. Gatvė iš abiejų pusių buvo užtvirta policijos juosta, kordoną stiprino pagalbinės transporto priemonės: policijos furgonas ir keturi automobiliai bei greitosios medicinos pagalbos mašina. Mėlyni švyturėlių atšvaitai žybčiojo ant ilgos blokuotųjų namų eilės. Keliuose namuose, prisispaudę prie langų arba įsitaisę tarpduriuose, į nusikaltimo vietą vėpsojo kaimynai.

Izaokui pastačius automobilį maždaug už šimto metrų nuo policijos kordono, pasitikti priėjo inspektorė Mos, viena iš patikimiausių Erikos bendražygių. Žemo ūgio, tvirtai sudėta moteris gausiai prakaitavo tvankoje, nors segėjo sijoną iki kelių ir vilkėjo plonytę palaidinę. Ant sprando surišti raudoni plaukai atidengė strazdanomis nusėtą Mos veidą — žiupsnelis strazdanėlių, susigrūdusių po viena akimi, panėšėjo į ašarą. Kad ir atrodė kiek liūdnei, inspektorė buvo linksmų plaučių; iš automobilio išsiropštusius Eriką su Izaoku ji pasveikino rūgščia šypsena.

— Sveiki, šefe, daktare Strongai.

— Labas, Mos, — pasisveikino Izaokas.

— Sveika. Kas šie žmonės? — paklausė Erika, jiems pa-

traukus prie policijos juostos, šalia kurios stoviniavo būrelis išvargusių vyrų ir moterų, įbedusių akis į nusikaltimo vietą.

— Gyventojai, dirbantys centrinėje Londono dalyje. Grįžę pamatė, kad jų gatvė virto nusikaltimo vieta, — paaiškino Mos.

— Bet aš čia gyvenu, — karščiausi vienas vyras, baksnodamas lagaminu į trečią namą nuo to, kuriame rastas negyvėlis.

Jis buvo išraudęs ir nusivaręs nuo kojų, prie pakaušio prilipusiais išretėjusiais plaukais. Kai Mos, Erika ir Izaokas sustojo prie policijos juostos, vyras pažvelgė į juos, tikėdamasis, kad išgirs geresnių naujienų.

— Aš esu vyriausioji inspektorė Foster, vyriausioji tyrėja, čia daktaras Strongas, mūsų teismo medicinos ekspertas, — prisistatė Erika ir parodė uniformuotam pareigūnui pažymėjimą. — Susisiekite su savivaldybe, parūpinkite šiems žmonėms vietą nakčiai apsistoti.

— Klausau, ponias, — atsiliepė policininkas, registruodamas jų atvykimą.

Trijulė pralindo pro policijos juostą, vengdami veltis į ginčą su gyventojais, nepatenkintais, kad teks miegoti ant sulankstomųjų lovų.

Laurų gatvės keturiolikto namo durys buvo plačiai atlapotos, koridoriuje tvieskė šviesos, ten sukinėjosi veidus kaukėmis prisidengę kriminalistai tamsiai mėlynais kombinezonais. Erika, Izaokas ir Mos taip pat gavo kombinezonus ir užsitempė juos, atsistoję ant žvyro lopinėlio mažoje pievelėje priešais duris.

— Lavonas viršuje, miegamajame, kurio langai išsina į gatvę, — informavo Mos. — Aukos motina užėjo pašerti katės. Ji manė, kad sūnus atostogauja pietų Prancūzijoje, bet, kaip patys įsitikinsite, jis taip ir nenukako į oro uostą.

— Kur dabar jo motina? — paklausė Erika, kišdama kojas į ploną kombinezoną.

— Nuo patirto šoko ir karščio jai pasidarė bloga. Vienas policininkas nugabeno į universitetinę ligoninę Levišame. Kai atsigaus, reikės paimti parodymus, — raportavo segdamasi kombinezoną Mos.

— Duokite man kelias minutes apžiūrėti nusikaltimo vietą, — paprašė Izaokas, užsimetęs kombinezono gobtuvą.

Erika linktelėjo, ir jis nuėjo į vidų.

Nuo karščio, begalės žmonių ir tvieskiančių šviesų temperatūra antrame aukšte šoktelėjo per keturiasdešimt laipsnių. Izaokas su trijų padėjėjų komanda ir fotografu stropiai darbavosi pagarbioje tyloje.

Dvigulėje lovoje ant nugaros tįsojo nuoga auka. Vyras buvo aukštas, sportiško sudėjimo. Jo rankos buvo užlaužtos ir pririštos prie galvūgalio, špagatas įsirėžęs į riešus, kojos išskėstos. Aukos veido bruožus iškraipė prilipęs plastikinis maišelis.

Erikai visuomet būdavo sunkiau tvardyti, matant nuogą lavoną. Aukos mirtis ir taip stokojo kilnios rimties, kam dar šitaip išniekinti žmogų? Tačiau ji atsispyrė norui pridengti apatinę kūno dalį atklode.

— Auka — keturiasdešimt šešerių metų gydytojas Gregoris Manro, — pranešė Mos, joms stovint prie lovos.

Po plastikiniu maišeliu buvo matyti, kad rudos Gregorio akys atmerktos ir stulbinančiai ryškios, o jo liežuvis ėmė tinti ir sprautis pro dantis.

— Koks gydytojas? — pasiteiravo Erika.

— Vietinis bendrosios praktikos gydytojas, „Hiltopo me-

dicinos praktikos“ klinikos Kroftono Parko gatvėje savininkas ir direktorius, — atsakė Mos.

Erika pažvelgė į kitapus lovos stovintį ir palaikus apžiūrinėjantį Izaoką.

— Ar gali nurodyti mirties priežastį? — paklausė ji. — Spėju, uždusimas, bet...

Izaokui paleidus lavono galvą, smakras nusviro ant nuogų krūtinės.

— Sprendžiant iš įkalčių, uždusimas, bet turėsiu patikrinti, ar maišelis nebuvo užmautas aukai mirus.

— Nenusisekęs erotinis žaidimas? Užsidusino?

— Galima spėti, kad taip, tačiau nevalia atmesti ir žmogžudystės versijos.

— Koks mirties laikas? — viltingai pasiteiravo Erika. Praktikas po kombinezonu jau žliaugte žliaugė.

— Prašyčiau kantrybės, — atšovė Izaokas. — Mirties laiką galėsiu pasakyti tik išskrodęs ir atidžiau apžiūrėjęs lavoną. Tiek didelis karštis, tiek šaltis stabdo puvimą, šiuo atveju, karštis kambaryje džiovino palaikus. Matai, spalva jau ėmė kisti. — Jis parodė į įvairiais atspalviais pažaliavusią odą prie pilvo. — Tai gali reikšti, kad auka išgulėjo kelias dienas, bet, kaip jau sakiau, turėsiu atlikti skrodimą.

Erika apsidairė po miegamąjį. Prie sienos netoli durų stovėjo didelė drabužių spinta iš kietmedžio, o erkerio nišoje glaudėsi priderintas tualetinis staliukas su veidrodžiu. Kairėje prie lango stūksojo aukšta komoda. Stalio ir komodos paviršiai buvo tušti — ant jų nesimatė knygų, suvenyrų ar šiaip smulkių niekučių, kurių paprastai pilna miegamuosiuose. Kambaryje buvo labai tvarkinga, kone *pernelgy*.

— Jis buvo vedęs? — toliau klausinėjo Erika.

— Taip. Bet žmona jo gyvenime nebefigūravo. Prieš kelis mėnesius jie išsiskyrė, — atsakė Mos.

— Kaip šviežiai iškeptas viengungis, jis labai tvarkingas, — atkreipė dėmesį Erika. — Nebent viską sutvarkė užpuolikas, — pridūrė ji.

— Ką? Prieš sprukdamas išsiurbė kambarius? — pajuokavo Mos. — Galėtų ir pas mane užsukti. Jei tik matytum, koks jovalas mano namuose.

Erika pastebėjo, kad keli prie lavono besisukiojantys kriminalistai užgniaužė šypsenėles.

— Mos, dabar ne laikas pokštams.

— Atsiprašau, šefe.

— Panašu, kad rankos pririštos po mirties, — tarė Izaokas, pirštinieta ranka atsargiai palietęs riešą. Pageltusioje odoje prie pažastų baltavo įsirežusios linijos. — Riešai beveik nubrozdinti.

— Vadinasi, užpuolimo metu jis jau gulėjo lovoje? — patikslino Erika.

— Gali būti, — neprieštaravo Izaokas.

— Drabužiai neišmėtyti. Ko gero, prieš guldamasis nusi-rengė ir tvarkingai pasidėjo, — pridūrė Mos.

— Taigi užpuolikas galėjo lindėti po lova, slėptis spintoje arba įlipti pro langą? — spėliojo Erika; ji sumirksėjo, mat kakta žliaugiantis prakaitas ėmė bėgti į akis.

— Tau teks išsiaiškinti, — atsakė Izaokas.

— Tiesa. Kaip man pasisekė, — atsiliepė ji.

Erika su Mos nusileido į atvirą svetainę, kurioje darbavosi pirmąjį namo aukštą apžiūrinėjantys kriminalistai. Vienas iš jų prisiartinio prie pareigūnių. Erika jo nepažinojo. Vyriškis

buvo neseniai perkopęs trisdešimtmetį, dailių bruožų, aukšta šiaurietiška kakta. Šviesūs plaukai blizgėjo nuo prakaito. Priėjęs prie Erikos pakėlė akis ir tik dabar pamatė, kokia ji aukšta: vyriausiosios inspektorės ūgis siekė per metrą aštuoniasdešimt.

— Vyriausioji inspektorė Foster? Aš esu Nilsas Okermanas, vadovauju nusikaltimo vietos apžiūrai, — prisistatė jis. Nilsas kalbėjo tobula anglų kalba su vos juntamu švedišku akcentu.

— Jūs naujokas? — paklausė Mos.

— Londone? Taip. Žmogžudysčių ir smurto srityje — ne.

Nilsas buvo malonių, dailių bruožų vyras ir, kaip ir daugelis žmonių, kasdien susiduriančių su mirtimi bei siaubingais vaizdais, išmokęs atsiriboti bei mėgstantis juodą humorą.

— Malonu susipažinti, — tarė Erika.

Jie paspaudė vienas kitam ranką, girgžtelėjo lateksinės pirštinės.

— Ką jau žinote? — pasiteiravo Nilsas.

— Pradėkite nuo pradžių, — paprašė Erika.

— Gerai. Motina užsuka apie pusę aštuntos pašerti katės. Savo raktu atsirakina duris. Kai ji atėjo, elektra visame name buvo išjungta. Panašu, kad elektros nebuvo kelias dienas. Šaldytuve ir šaldiklyje spėjo sugesti maisto produktai.

Erika pažvelgė į didžiulį nerūdijančio plieno šaldytuvą su šaldikliu, prie kurio magnetukais buvo pritvirtinti keli ryškiaspalviai vaikiški piešinėliai.

— Internetas ir laidinis telefonas taip pat atjungti, — pridūrė Nilsas.

— Dėl neapmokėtų sąskaitų? — pasitikslino Erika.

— Ne, interneto kabelis nukirptas, — atsakė Nilsas ir, priėjęs prie virtuvės stalo, pakėlė plastikinį įkalčių maišelį su dviem

kabelio galais. Vienas iš jų buvo įjungtas į nediduką modemą. Vyras kilstelėjo kitą maišelį. — Čia aukos mobilusis telefonas. Jame nėra SIM kortelės ir baterijos.

— Kur ją radote? — paklausė Erika.

— Ant stalelio prie lovos. Buvo prijungtas įsikrauti.

— Daugiau telefonų namuose nėra?

— Tik laidinis pirmame aukšte.

— Vadinasi, užpuolikas išėmė SIM kortelę ir bateriją po to, kai telefonas buvo padėtas krautis? — pasvarstė Mos.

Nilsas linktelėjo.

— Gali būti.

— Pala, neskubėkit, — pristabdė Erika. — Ar ant staliuko buvo dar kas nors? Miegamasis atrodo tuščias.

— Tik telefonas, daugiau nieko, — atsakė Nilsas. — Tačiau naktinio stalelio stalčiuje radome štai ką. — Jis kilstelėjo dar vieną įkalčių maišelį su keturiais gėjų pornografiniais žurnalais: *Black Inches*, *Ebony* bei *Latino Males*.

— Jis buvo gėjus? — paklausė Erika.

— Negana to, vedęs, — pridūrė Mos.

— Priminkit, kiek jam metų?

— Keturiasdešimt šešeri, — atsakė Mos. — Jis buvo išsišyręs, o žurnalai atrodo seni. Žiūrėkit, jie išleisti du tūkstančiai pirmisiais. Kodėl jis juos čia laikė?

— Taigi, Gregoris žurnalus slėpė ir nesiafišavo esąs gėjus? — svarstė Erika.

— Gal jie stalčiuje išgulėjo metų metus. O gal jis juos atsiėmė iš palėpės, kai iširo santuoka, — spėliojo Nilsas.

— Nemėgstu, kai būna tiek daug „gal“, — paniuro Erika.

— Ant virtuvės stalo radome pakuotę lazanijos, skirtos pašildyti mikrobangų krosnelėje. Lazanija buvo įdėta į lėkštę, šalia stovėjo tuščia vyno taurė ir pusiau nugertas raudonojo

vyno butelis. Netrukus visa tai išsiųsime į laboratoriją, — tęsė Nilsas. — Jums reikėtų dar kai ką pamatyti.

Nilsas nusivedė Eriką su Mos per didelę virtuvę, jie praėjo pro didžiulę įdubusią sofą, išpaišytą flomasteriais ir paženklintą didžiule arbatos dėme. Tarp sofos ir stiklinės sienos, už kurios plytėjo kiemas, riogsojo perpildyta žaislų dėžė. Stiklinės durys buvo pastumtos į šalį ir visi trys išėjo ant medinių terasos grindų. Erika apsidžiaugė, kad lauke keliais laipsniais vėsiau. Kieme už namo buvo pristatyta prožektorių, tvieskiančių iki pat niūrios medžių tankmės — ten kelios figūrėlės su kombinezonais susigūžusios tyrinėjo žolę.

Trijulė apsisuko ir siauru žvyro takeliu nužingsniavo palei stiklo sieną. Netrukus jie priėjo pakeliamąjį langą, už kurio šalia matėsi virtuvinė kriauklė. Iš nutekamojo vamzdžio tvoskė nosį riečianti smarvė, lyg kas būtų privėmęs.

— Ieškojome pirštų atspaudų ant lango, nutekamųjų vamzdžių ir ant kaimynų namo lango, — pasakė Nilsas. — Nieko neradome, bet aptikome štai ką. — Jis atkreipė moterų dėmesį į pakeliamojo lango baltai dažytais rėmais apačią. — Matote čia, medyje? — Jo latekso pirštine aptemptas pirštas pakibo virš nediduko kvadratinio įspaudo dažuose, ne didesnio nei pusės centimetro pločio. — Langas buvo išlaužtas buku, plokščiu instrumentu, veikiausiai atsuktuvu.

— Ar langas buvo uždarytas, kai atvažiavote į nusikaltimo vietą? — paklausė Erika.

— Taip.

— Gerai padirbėta, — pagyrė ji, apžiūrinėdama nediduką įspaudą dažuose. — Ar pavyko rasti pėdsakų ant žvyro?

— Tik neaiškius įspaudus — gali būti mažų pėdų pėdsakai, bet atspaudų paimti nepavyko. Grįžkime, — pasiūlė Nilsas.

Erika su Mos pro stiklines duris nusekė paskui jį į namą. Jie nuėjo į virtuvę ir sustojo kitoje pakeliamojo lango pusėje.

— Matote, čia turėtų būti rėmo laikikliai, — pasakė Nilsas, rodydamas į dvi kvadratinės skylutes abipus rėmo.

— Kokie laikikliai? — paklausė Mos.

— Plastikiniai kabliukai, prilaikantys antrojo viršutinio rėmo vidinėje pusėje įtaisytas spyruokles. Jie neleidžia pakelti apatinės lango pusės. Tačiau kabliukai buvo išimti.

— Ar Gregoris Manro galėjo pats juos išimti? — paklausė Erika.

— Ne, jei nenorėjo būti apiplėštas, o man atrodo, kad jis prisibijojęs plėšikų. Name įrengta aukščiausios klasės apsaugos sistema. Kieme už namo pilna šviestuvų su judesio davikliais. Apsaugos sistema suprogramuota įsijungti dingus elektrai, bet taip nenutiko.

— Žodžiu, tas, kas išėmė lango laikiklius, žinojo ir apsaugos sistemos kodą? — patikslino Erika.

— Taip galėjo būti, — patvirtino Nilsas. — Dar vienas dalykas.

Jis vėl išsivedė moteris pro stiklines duris. Perėjusi sodelį trijulė palindo po medžiu ir aptiko perkirptą vielinę tvorą.

— Už sodo — geležinkelio bėgiai ir Honoro ažuolyno draustinis, — pranešė Nilsas. — Manau, įsibrovėlis pro čia ir įlindo. Tvorą sugadinta vielos žirkklėmis.

— Šūdas, — nusikeikė Mos. — Kaip manot, kieno tai darbas?

— Turime daugiau išsiaiškinti apie daktarą Gregorį Manro, — atsiliepė Erika, žvelgdama į namą. — Tada ir sužinosime atsakymą.

5

Senas stacionarus kompiuteris ant didelio girgždančio metalinio stovo su ratukais buvo įbruktas į nišą po laiptais kukliame name. Ekране atsivėrė pradinis pokalbių svetainės langas. Neįmantrus, be jokių grafinių įmantrybių. Pagrindines pokalbių svetainės prižiūrėjo moderatoriai, bet šioji buvo įsikūrusi interneto užtakyje, kur nevaržomos tarpo žmonijos atmatos.

Pasigirdo pyptelėjimas ir įsižiebė vartotojo vardas KUNIGAİKŠTIS. Jis pradėjo rašyti žinutę.

KUNIGAİKŠTIS: Nemiegi?

Pirstai bemat ėmė bėgioti klavišais, išduodami nekantravimą paplepėti.

NAKTIBALDA: Niekad nemiegu, Kunigaikšti.

KUNIGAİKŠTIS: Naktibalda, kur dingai?

NAKTIBALDA: Turėjau reikalų. Tris dienas nemiegojau. Vos nesumušiau rekordo.

KUNIGAİKŠTIS: Mano rekordas — keturios dienos. Buvo bemaž verta vien dėl nurautų haliucinacijų. Tokios tikroviškos nuogalės ***graužia kumštį***.

NAKTIBALDA: Cha! Norėčiau, kad ir maniškės būtų tokios malonios. Negaliu įsijungti šviesos, ji raižo man akis... Bet šešėliai atgyja. Akies krašteliu regiu mane stebinčius be-reikšmius veidus be akių. Ir matau jį.

KUNIGAİKŠTIS: Tau sunku?

NAKTIBALDA: Ne pirmas kartas... Pats žinai.

KUNIGAİKŠTIS: Žinau.